

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφρητοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσπερικοῦ: Ἑβδομαχοῦς... δρ. 8,— Ἑξάμηνος... > 4,50 Τριμήνος... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἑβδομαχοῦς φρ. γρ. 10,— Ἑξάμηνος > > 5,50 Τριμήνος > > 3,—</p> <p><i>Δι' ἀνδραμικὴν ἀρχοῦται τὴν ἰγν' ἐπίστατον μηνῆς</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπερικοῦ Λεκ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον Λεκ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐβρουίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
<p>Περίοδος Β'—Τόμος 17ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαρτίου 1910</p>	<p>Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 17</p>

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚΠΕΙΟΥ

Ἦτο ἀπόγευμα μιᾶς τῶν ἡμερῶν, τῶν σχεδὸν ἑαρινῶν ἡμερῶν τοῦ Φεβρουαρίου· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν εἰς τὸν αἴθριον οὐρανόν, καὶ αἱ ἀκτίνες του μετὰ τὸ γλυκύ των θάλαπος προσέψευον ὡς θαλασσαὶ ἀνθρώπους καὶ πράγματα.

Εἰς τὸ διαυγὲς φῶς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ ἀνθὰ τῶν πρασιῶν ἐλάμβανον ζωηρότερον χρῶμα, καὶ αὐτὰ τὰ μάρμαρα τοῦ Ζακπείου ἐστίλθεν λευκότερα, ὁ δὲ ἀνδρῖας τοῦ Βαρβάκη ὠρθόνητο μεγαλοπρεπέστερος, ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν του βάρθρον, ἐν μέσῳ τῶν νεαρῶν γονιῶν καὶ τῶν ἀνθέων τοῦ μικροῦ κικλιδιωτοῦ κηπαρίου του.

Περιπατηταί, ἄραιοι κατ' ἀρχάς, πυκνότεροι βαθμηδόν, ἐξῆλθον νὰ ἠλιασθῶσιν ὡς οἱ κοχλῖαι μετὰ τὴν βροχὴν· ἄλλοι διηυθύνοντο πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Ζακπείου, ἄλλοι εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ ἄλσους καὶ ἄλλοι ἐκάθηντο εἰς τὰ καθίσματα τῶν πρασιῶν.

Πέντε ἐξ ἀνθρώπων, ξένοι προφανῶς, εἶχον σταθῆ πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βαρβάκη καὶ παρατήρουν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐκπληξίαν ἀνθρώπων ἀφελῶν καὶ μὴ ἐγνωσμένων. Εἰς ἐξ αὐτῶν, γέρον νησιώτης, αἰγατοπελαγίτης ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς πλατείας βράκας του καὶ του μεγάλου κοκκίνου πρὸς τὰ ὀπίσω λυγισμένου φεσίου του, ἠρώτησεν ἕνα περιπατητὴν, ἄνθρωπον καλῶς ἐνδεδυμένον, ὅστις διήρχετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπ' ἐκεῖ μετὰ τὸν υἱόν του.

— Ποῖος εἶνε τοῦτος ὁ μαρμαρένιος ἄνθρωπος καὶ στέκεται αὐτοῦ δὲ ψηλά;

— Εἶνε ὁ Βαρβάκης, ἀπήντησε μετ' εὐγένειας ὁ ἐρωτηθεὶς, ὅστις ἦτο ὁ κύριος Ἄλφης.

— Καὶ ποῖος μαθὲς εἶν' αὐτὸς ὁ Βαρβάκης;

— Ἕνας καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἔζησεν ἀπάνω κάτω ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια.

ἠρησκὸς καὶ πονετικὸς· ἔκανε μεγάλας καλωσύνας εἰς τὴν ζωὴν του· ἀγάπησε πολὺ τὴν Πατρίδα μας καὶ ἔδωκε πολλὰ χρήματα εἰς τὸ ἔθνος.

— Ὁ Θεὸς συχωρήσει τὴν ψυχὴν του! εἶπεν ὁ γέρον νησιώτης μετ' ἠρησκουτικὴν σοβαρότητα, κυττάων τὸν ἀνδριάντα.

Ὁ κύριος Ἄλφης ἐξηκολούθησεν τὸν περίπατον του· ἀφοῦ δὲ ἀπεμακρόνη, εἶπεν εἰς τὸν υἱόν του·

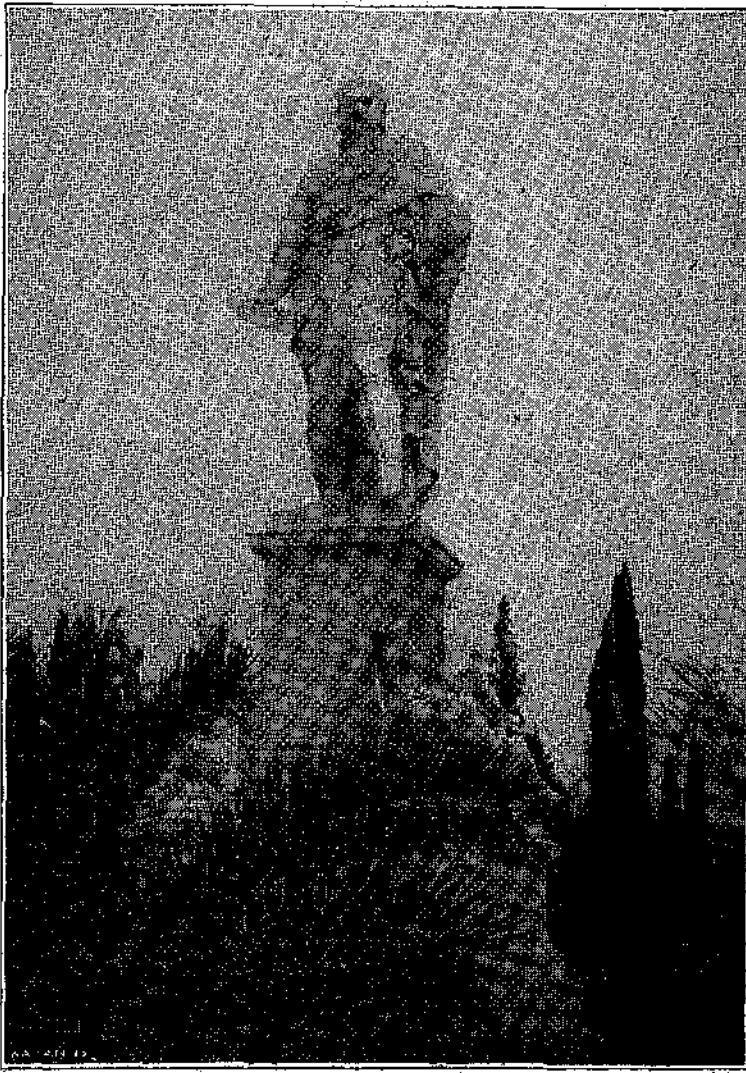
— Σὺ βέβαια Μιλτιάδην, θὰ γνωρίζῃς περισσότερα ἀπὸ τὸν γέροντα νησιώτην περὶ τοῦ Βαρβάκη.

— Ἐκαμε τὸ Βαρβάκειον! ἀνεφώγησε τὸ παιδίον.

— Ἄλλο τίποτε δὲν εἰξεύρεις;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, δὲν εἰξεύρω.

— Παιδί μου, γνωρίζω ποῦν ἱερὸν κέθον ἔχεις νὰ γείνης μίαν ἡμέραν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃς τὴν Πατρίδα μας. Ἄν λοιπὸν σὺ ἐλεγὰς ὅτι ἐν μέρει τοῦτο θὰ τὸ ἐφείλῃς καὶ εἰς τοῦτον τὸν μαρμαρένιον ἄνθρωπον, ὅπως τὴν

Φωτογραφία Ἰωάννου Καφεζῆ
«Ὁ ἀνδρῖας τοῦ Βαρβάκη εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ βάρθρον...» (Σελ. 141, στ. α')

είπεν ο γέρον νησιώτης, πώς θα σου
εφαίνετο ;

Το παιδίον προσήλωσε το βλέμμα του
μέσ' άπορίαν εις τον πατέρα του.

— Δέν έννοω . . . είπε.

— Διά να εισέλθη κανείς εις την Σχο-
λήν των Δοκίμων πρέπει να είναι δυνατός
εις τα μαθηματικά, και α. διά να γείνης
δυνατός εις τα μαθηματικά έμβήκας εις
το Πρακτικόν Λύκειον. Άλλά το Πρα-
κτικόν Λύκειον συντηρείται από το κλη-
ροδότημα του Βαρθάκη. Ένοίγια, διευθυ-
τής, καθηγηταί, έπιστάται, όλα και ό-
λοι πληρώνονται από τον μαρμαρίνον
άνθρωπον. Με τα χρήματα αυτού σπου-
δάσεις, άχάριστε μέλλων άξιωματικέ
του έλληνικού ναυτικού!.

Έκπληξής έξωγράφηθη εις το πρό-
σωπον του παιδίου.

— Όχι όμως μόνον διά τούτο, αλλά
και δι' άλλον λόγον έβρεπε να γνωρί-
ξης τι είναι ο Βαρθάκης. Έίνε ένας απ'
έκείνους τους ανθρώπους της φυλής μας,
τους όποιους θέλω να έχης παράδειγμα
εις την ζωή σου. Άκουσε να μάθης
την ιστορίαν του.

* *

Ο Ιωάννης Βαρθάκης έγεννήθη το
1745 εις τα Ψαρά, το ένδοξον νησί το ό-
ποιον εύρίσκεται εις το μέσον του Αιγαίου
Πελάγους, μεταξύ Μικράς Άσίας και
Ευβοίας, έχον βορειοδυτικά την Σκυ-
ρον και νοτιοανατολικά την Χίον. Ο
πατήρ του είχε ιδικόν του πλοϊον και
ήτο έμποροπλοίαρχος. Όνομάζετο Άν-
δρέας Λεοντιδής, διότι το οικογενειακόν
των όνομα δέν ήτο Βαρθάκης. Βαρθά-
κης ώνομάσθη πρώτος ο Ιωάννης διά
τον εξής λόγον.

Είς τα Ψαρά, όταν αρχίζην να νυ-
κτώνη, εμφανίζονται άφθονα νυκτόδια
πηνά με μεγάλα, στρογγυλά προξέ-
χοντα μάτια, τα όποια οι κάτοικοι όνο-
μάζουσαν βαρβάκια. Ο μικρός Ιωάννης
είχε μεγάλα, πετακτά και κάπως άγρι-
ωπά μάτια, διά τούτο τα όμηλικά του
παιδιά, με τα όποια έπαιζεν εις την
άπρογιαλιάν, τον έπωνόμασαν βαρβάκι.
Με τον καιρόν το παρανόμι έγεινε το
πραγματικόν οικογενειακόν όνομα και ο
Βαρθάκης άπερρόρησε τον Λεοντιδην.

Γράμματα έμαθε πολύ όλίγα, όπως
όλοι οι θαλασσοδίοι νησιώται των χρό-
νων εκείνων και αυτά, τα έμαθεν εις
το κατάστρωμα του πλοϊου, κατά τα
μακρινά ταξείδια, σχέδον μόνος του, ό-
λίγον κατ' όλίγον, χωριστά την ανά-
γνωσιν, έπειτα από καιρόν την γρα-
πτήν αριθμησιν και έπειτα την γραφήν.

Από μικρό παιδί έμβήκε ναυτόπουλον
εις την γαλιόταν του πατρός του ήτο δε
άληθινός μουσος, χωρίς κανέν πλεο-
νέκτημα ότι ήτο υίος του πλοίαρχου.
Ίσως το έκαμαν έπίτηδες ο πατήρ του

διά να τον συνηθίση από μικρόν εις την
σκληραγωγίαν και να τον έξοικειώση
μέ την θάλασσαν. Και το πέτυχε.

Ο Ιωάννης έγεινε βαθμύδην λαμ-
πρός θαλασσιός, άπεδείχθη εις τους
μεγάλους λιμένας της Μεσογείου, τον
έβρεξαν τα κύματα της Μαύρης Θαλάσ-
σης, έφόρτωσε σίτον από την Άζοφικήν
έταξείδευσε καλοκαίρι και χειμώνα, σί-
γά-σίγα ανέβη όλας τας βαθμίδας της
θαλασσινης ιεραρχίας, από ναυτόπουλον
έγεινε ναύτης, ύποπλοίαρχος, πλοίαρχος,
—καπετάνιος, — έμποροπλοίαρχος, ως
έμποροπλοίαρχος έκαμνε μακρινά έμπο-
ρικά ταξείδια διά λογαριασμόν του, δίδων
μερίδιον των κερδών εις τους συμπα-
τριώτας του ναύτας του πληρώματος.

Η γενναίότης του εις τους κινδύνους,
ή άντοχή του εις τας κακουχίας, ή χα-
λυδίνη θέλησίς του, και, άκόμη, ή έμ-
πορική του ιδιοφυία, ή προορατικότης
του εις τας έπιχειρήσεις, ή άκρα τι-
μιότης του εις τας συναλλαγάς, κα-
τέστησαν παντού γνωστόν το όνομά του
και όλοι έτίμων τον Βαρθάκην ως τον
πρώτον ψαριανόν έμποροπλοίαρχον.

Εκείνους τους χρόνους ή Αυτοκρά-
τειρα της Ρωσίας Αικατερίνα είχε
στείλη πράκτορας εις τας έλληνικάς
χώρας διά να έξεγείρουν τους Έλληνας
εις επανάστασιν.

— Ηλθεν ή ώρα να σηκωθή το γέ-
νος των Χριστιανών, έκήρυκτον ούτοι, —
ήλθεν ή ώρα να άναστήσετε την Βυζαντι-
νήν Αυτοκρατορίαν, να στήσετε και πά-
λιν τον σταυρόν εις την Άγιαν Σοφίαν!

Οι δυστυχείς Έλληνες, οι όποιοι έ-
στέναν εις την σκλαβίαν, ήθάρθνησαν
ιερών ρήγος να διατρέχη τας φλέβας των
ή ναρκωμένη έλπίς έξύπνησε και έσπαρ-
τάρησε μέσα εις την πονεμένην ψυ-
χήν των.

Ω! ο άγιος πόθος της άναστάσεως
του Γένους, με πρωτεύουσαν την βασι-
λίδα των πόλεων!.

Ότε δε έφθασεν ή φήμη ότι ρωσι-
κός στόλος έφάνη εις την Μεσόγειον,
τότε το Αιγαϊον Πέλαγος και ή Στερεά
και ή Πελοπόννησος ήλεκτριάθησαν από
άκρου εις άκρον.

Οι θαλασσομάχοι Ψαριανοί πρώτοι ο-
ψωσαν την σημαίαν της επανάστασεως,
ο δε Βαρθάκης από τους πρώτους μετε-
σκεύασε το έμπορικόν του πλοϊον εις κα-
ταδρομικόν. Δέν έχρειάζετο δε πολύς κό-
πος προς τούτο, διότι τα έμπορικά των
χρόνων εκείνων έπρεπε να είναι και όλίγον
τι πολεμικά. Τότε το Αιγαϊον πέλαγος
ήρήμενον Άλγερίνοι πειραταί! οι δε Ψα-
ριανοί ήτο σχέδον άδύνατοι εις έκαστον
ταξείδιον να μη συνητηθούν με τους
φόβερους κουρσάρους, έπρεπε δε ή να
τους νικήσουν, να καταβυθίσουν τα πλοία
των, να άγειμισή ή θάλασσα πανιά, άν-
τένες και κατάρτια, όπως λέγει το

δημοτικόν άσμα, και να έξακολουθήσουν
την δρόμον των, ή να σαρκούν άγρίως
ή να αίχμαλωτισθούν και να συρθούν
σκάβοι εις την Βαρβαρίαν της Άφρι-
κής και να δουλεύουν χρόνους μακρούς
άλυστοδεμένοι.

Διά τούτο τα ψαριανά πλοία έπρεπε
να είναι στερεά και γοργοκίνητα και κα-
λώς άπλισμένα, και να ναυτολογούν
ναύτας ικανούς να πολεμούν όχι μόνον
με τα κύματα αλλά και με τους πει-
ρατάς.

Το καταδρομικόν του ψαριανού κα-
τέστη μετ' όλίγον ο φόβος και ο τρόμος
των έχθρών εις το Αιγαϊον Πέλαγος,
εις τα παράλια της Θράκης, της Μα-
κεδονίας και της Μικράς Άσίας, διότι
ο Βαρθάκης ήτο άτρόμητος και τολ-
μηρός και ριψοκίνδυνος. Ητο όμως και
κάτι περισσότερο: εύγενής και μεγά-
λη ψυχή φοβερός μόνον εις την έξαψη
της μάχης, εις τας στιγμάς του κινδύ-
νου, αλλά μεγαλόψυχος προς τους ήτ-
τημένους, φιλόανθρωπος προς τους αίχ-
μαλώτους.

Μετά μίαν ναυμαχίαν και άπόβασιν,
κατά την όποιαν είχε συλλάβη πολλούς
αίχμαλώτους Όθωμανούς και Ιουδαίους,
το καταδρομικόν έπλεε προς τα παρά-
λια της Ιωνίας. Είχεν εύνοϊκόν τον άνε-
μον και ανοιγμένα όλα τα ιστία και διέσχί-
ζε γοργόν την θάλασσαν, άφίνον όπίσω α-
φρισμένας ύγρές αβλακας. Ο Βαρθά-
κης άνεκατέτο κάτω εις τον θάλαμον
του πλοίαρχου. Έξασφα άκούει θόρυβον
πολύν και φωνάς εις το κατάστρωμα.
Υπέθεσεν ότι έφάνη έχθρικόν πλοϊον,
και έτινάχθη άμέσως επάνω.

Και τί βλέπει ;

Όλους τους γενναίους ψαριανούς του
άπλισμένους μέχρις οδόντων με πιστό-
λια και γιαταγάνια και πελέκεις, έτοι-
μους να κατασφάζουν τους σιδηροδε-
σμούς αίχμαλώτους. Οι δυστυχείς ούτοι
έξέβαλλον άγρίας φωνάς, έσύροντο εις
τους πόδας του πληρώματος, έξώρριζον,
ιχέτευον, και ήκούετο ή άπελπιστική
κραυγή, ή γοερά έπίκλησις ανθρώπων
σφαζομένων :

— Τζάν κουρταράν γιόγκου ; — (Δέν
ύπάρχει άνθρωπος που να γλυτώση μια
ψυχή ;)

Μέγας και έπιδηλικός εμφανίζεται
ο Βαρθάκης.

— Κανείς να μη τολμήση να βάλη
χέρι επάνω εις αίχμαλώτον ! έπρό-
σταξε με βροντώδη φωνήν. Είς το δικό
μου το παράδι δέν έχει κανείς την ά-
δεια να παράξη άνθρωπον, είτε σκάβος
είνε είτε άλλόθρησκος !.

Οι ναύται έμειναν διά μιές άκίνητοι
και άφωνοι, με τα όπλα εις τας χείρας
ως να έπετρώθησαν.

(Έπεται συνέχεις)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Η πρώτη δίνει ένα Χριστό,
Η δεύτερη μια Έλλάδα
Χαρά σπουε που θα χαρή
Της τρίτης τη λαμπάδα ! . . .
+ ΙΩΑΝ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΚΟΡΑΚΕΣ

ΙΛΛΗΘΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ALPHONSE DAUDET

Ημέρα μάχης, βράδυ-βράδυ. Η
φύσις όλόγυρα είναι άκόμα ταραγμένη
από την σύγκρουσιν των δύο στρατών.
Η φλογισμένη πνοή των τηλεβόλων
πλανά επάνω εις την έξοχην τα κόκ-
κινα βαρυά της σύννεφα, και ή άτμό-
σφαιρα είναι γεμάτη από δίνας, όπως ή
θάλασσα μετά την τρικυμίαν. Νομίζεις
ότι έξακολουθούν άκόμη εκεί εις τον
άέρα αι τρομεραί συγκρούσεις της ήμέ-
ρας και το χόμα, το σκεπασμένον με
χιόνι, άνησυχημένον μέσα εις την χει-
μωνιάτικην άνάπαισιν του, εκλαινεται,
αύλακώνεται από το βάρος των τρο-
χών, από τάπηλπισμένα ποδοπατήματα,
από τας πτώσεις των ανθρώπων και
των ζώων.

Απαίσιον όργωμα ! Μέσα 'ς τ' αύ-
λάκια του χιονιού σπείρει ή μάχη τους
νεκρούς της ! Και οι στακτεροί μαν-
δάει έχον κατά πτυχώσεις, κατά συ-
στροφάς άγωνίας !. Χέρια έξέχον από
τας πληρωμένας τάφρους, πόδια έκτεί-
νονται ίσια και άκαμπτα, σαν να σκουν-
τούν το χόμα απ' έμπρός των.

Νέος ένας στρατιώτης κείται χάμα
με το πρόσωπον άποσκεπασμένον, ώ-
χρός υπό τον μολυδδόχρον ουρανόν.
Τα χέρια του είναι μελανά από την πυ-
ρίτιδα, ο μανδάς του κατατροπημένος
από τες σφαίρες. Εύρίσκειτο εις το σφο-
δρότερον μέρος της μάχης, καθ' αυτό
μέσα στην φωτιάν, και οι σύντροφοί του
τον ενόμισαν νεκρόν πλέον όταν τον είδαν
να πέφτη. Ζή όμως, και μ' όσην του άπο-
μένει δύναμιν φωνάζει εις βοήθειαν.
'Άλλά τίποτε δέν του άποκρίνεται ! τί-
ποτε άλλο έκτός από τους στόνους και
τάγκομαχητά των ψυχομαχούντων.

... Τέλος, μουδιασμένος από το κρούον
και τα βάσανα, κουρασμένος από τα
σπυρίγματα των μυδραλλίων, ζαλισμέ-
νος από τας άστραπάς των τηλεβόλων,
από όλους τους έλιγμούς της αιματηράς
συμπλοκής, νοιώθει ότι καταλαμβάνε-
ται, ότι κυριεύεται από την μεγάλην
και βαρειάν ήσυχίαν της γης, όπου είναι
ξαπλωμένος και ότι είναι έτοιμος να πα-
ραδοθή εις τον ύπνον ή και εις τον θά-
νατον.

'Άλλά, να ! εκεί κάτω στον άπέραν-
τον όρίζοντα, που όλον τον περιβλέπουν
τα μισόκλειστά του μάτια, τρία μαύρα
σημάδια παρουσιάζονται από το μέρος

του Βορριά και μεγαλώνουν όλονέν, όσην
πλησιάζουν, επάνω εις τον καθαρόν ου-
ρανόν. Τώρα διακρίνονται πτέρυγες,
πτέρυγες σκοτειναί, πτέρυγες που πε-
τούν βιαστικά.

(Έπεται το τέλος)

[Μετάφρασις Σ. ΜΑΥΡΙΑΟΥ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΣΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΝ θάνατον του Ζαν
Μωρεάς ή Έλλάς
έπένησεν όσον σχε-
δόν και ή Γαλλία.
Διότι ο έξοχος αυτός
Γάλλος ποιητής ήτο
Έλλην. Έγεννήθη
εις τας Άθήνας και ώ-
νομάζετο Ιωάννης Πα-
παδιαμαντόπουλος. Τους
πρώτους του στίχους έ-
γραψεν έλληνικά, όταν
ήτο άκόμη φοιτητής.
α' Τρυγόνες και Έχιόνες » έ-
πύρασεται ή νεανική αυτή
συλλογή του, ή τέσον πολύ-
τιμος σήμερον. 'Άλλά δέν ή-
θέλησε να μείνη εις την Έλ-
λάδα. Κάποια μεγάλα όνειρα, που όδσ-
κολα θα ήμπορούσαν να πραγματοποιη-
θούν έδω, εις τον μικρόν μας τόπον, τον
έσπρωχταν προς τους ξένους, προς τους
μεγάλους. Νεώτατος άκόμη έφυγεν εις
την Γερμανίαν, διά να τελειοποιηθή
εις τα νομικά, αλλά μετ' όλίγον εύρέθη
εις το Παρίσι και άρχισε να γράφη στί-
χους γαλλικούς. Έκτοτε έμεινεν εκεί
και άφιερώθη εις την φιλολογίαν, εις
την ποιήσιν.

Γρήγορα έγινε γνωστόν τόνονά του,
—δηλαδή το ψευδώνυμόν του. Με κάθε
νέαν συλλογήν που εξέδιδεν, ή φήμη
του έστερέονετο, έμεγάλουε. Και έ-
φθασε να θεωρηται ως ένας από τους
κορυφαίους ποιητάς της σύγχρονου Γαλ-
λίας και του κόσμου όλου. Ο θάνατος, —
πρώωρος θάνατος, διότι ο ποιητής δέν
ήτο άκόμη έξήγητα έτών, — τον εύρε καθ'
ήν στιγμήν ή Γαλλική 'Ακαδημία ή-
τοιμάζετο να τω άνοιξη τας πύλας της.
'Ολίγον άκόμη, κ' ένας Έλλην θα πα-
ρεκάθητο μεταξύ των γάλλων « Άθα-
νάτων » !.

'Άλλά δέν σημαίνει άν δέν έξεπληρώθη
και αυτή ή διατύπωσις. Πρώ πολλού ο
Ζαν Μωρεάς ήτο κατ' ουσίαν ισότιμος
των 'Ακαδημαϊκών. Το όνομά του παγ-
κόσμιον και ή δόξα του μεγάλη. Δόξα
γαλλική, και σύγχρονως έλληνική. Και
ίσως περισσότερο έλληνική. Διότι, άν
και γράφων εις γλώσσαν ξένην, ο Ζαν
Μωρεάς έμεινεν ο Έλλην ποιητής, ο

άθηναίος. Τα ποιήματά του, και μάλι-
στα τα τελευταία, είναι κατά την μορ-
φήν και την έμπνευσιν έλληνικά. Η
φαιριότης των ένθυμίζει την έλληνικήν
φύσιν και τους Έλληνας κλασσικούς. Το
δε σημαντικώτερον έργον του είναι μία
θαυμασία διασκευή της « Ίφιγενείας » του
Ευριπίδου, την όποιαν είχαμεν την εύ-
τυχίαν νακούσωμεν κ' έδω, εν άνοιξιά-
τικον άπόγευμα, εις το Στάδιον.

Μαζί με τον γαλλικόν θίασον, που
θα παρίστανε το έργον του, είχαν έλθη
εις τας Άθήνας, μετά είκοσιπενταετή
άπουσίαν, και ο ποιητής. Έπέστρεφε
μέγας και ένδοξος εις την γενέθλιον,
την όποιαν είχεν αφήσει νέος και άση-
μος. Και οι Άθηναίοι του έκαμαν τότε
εις το Στάδιον άληθινήν άποθέωσιν.
'Ητο ή εύτυχιστέρα ήμέρα του ποιη-
τού. Καμμία άλλη δόξα δέν τον εύχα-
ρίστησε και δέν τον συνεκίνησε τόσον,
όσον εκείνη που εύρεν εις την Έλλάδα.
'Άλλά και πόσον του άξίζει ! 'Ολίγοι
Έλληνες πραγματικώς, έτίμησαν κ' έ-
δόξασαν την πατρίδα των όσον ο Ζαν
Μωρεάς. Ένας από τους μεγαλτέ-
ρους ποιητάς της Γαλλίας και του κό-
σμου να είναι Έλλην, έ, αυτό δέν είναι
μικρόν πράγμα διά την μικράν μας Έλ-
λάδα ! . . .

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΩΝ

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Έλα, βελονάκι, έλα,
τόρα τη σαρακοστή
ν' άρχινίσουμε δαντέλλα
με ψιλή, ψιλή κλωστή.

Μέσ' στης ιρβτες να περνάνε
φυλλαράκια και κλαδιά
και με τα δοντάκια νάνε
τρία δάκτυλα φαρδεύα.

Και λευτή, λευτή σαν άχνη,
τόσο, που όλοι να φασοούν
πως την έπλεξεν άράχνη,
και φασώντας ν' άποροούν.

Κι' όταν θα την πλέξω άκέρια,
ο καθέννας των θα πη :
— Γειά στα χέρια, γειά στα χέρια
πούχουν τόση προκοπή !

Έλα, βελονάκι, έλα,
με ψιλή, ψιλή κλωστή
ν' άρχινίσουμε δαντέλλα
τόρα τη σαρακοστή.

Και να γίνη δίχως άλλο
τρία δάκτυλα φαρδεύα,
γύρω, γύρω να την βάλω
σε μεταξωτή ποδιά.

Τη Λαμπρή να την φορέσω
καμαρώνοντας πολυ
κ' έτσι πρόοχαρη ν' άρέσω
στη μαμμά μου την καλή.

Και κρουφά να λην μονάχη
σου πατέρα μου τ' ατί !
— Ποιά μαμιά στον κόσμο θάχη
τέτοιμ κόρη σαν αυτή !

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΑΝΟΙΞΙΣ

Τό προανάκρουσμα τής Φύσεως. "Ανοίξει- Κάθε τι που ζυγνέ τώρα εις τήν ζωήν. Τά κλαδιά, τά μπουμπούκια, τά μυριάχρομα έντομα. Η αυγή τοίς άνήκει. Παυθν από ένθους εις άνθος και θυλλάγουν τό μέλι τής ήθης των. Ο κάμπος όλος εινε σκεπα- ομένο με λουλοδία θάλλοντα εις τό κροσ- σωτόν φώε τοβ ήλιου. Δέν εινε δ φλογερόε ήλιος τό καλοκαιριό με τό ώριμον πάθος και τό καυστικά φιλήματα τών στάχεων, εινε δ απαλόε ήλιος τής ανοίξεως, απαλόε τράαν τήν αυγήν. Τά βαθεία χαράγματα εινε τρανταφωλλέσιο συννεφάκι έμφανίζεται. Εινε ή άπόχρησις τής ήμέρας επείτα τ' ά- γαρινά τριαντάφυλλα πολλαπλασιάζονται εις τόν άθρον ούρανόν, αί άβρότερα διαισθη- σεις άπλώνονται εις τόν έρρίοντα.

Και ύψώνεται έξαφνα δ ήλιος με πλήρη τήν φαρέτραν τών άκτίων του. Η άνοιξιό- τιχη χλόη χυθεί τήν πρωινήν δρόσον τής και εις τόν λουλουδέσιον κάμπον τώρα βρμ- βει όε μέλισσα ή ζωή. Από τά βάθη του φθάνει άβρίστον τό πρώτο μύρο τών μπου- μπουκιών. Εινε μπουμπούκια κόκκινα-ός θρόμβοι αίματος και μπουμπούκια λευκά, πάναγνα μαργαρίτα άπλώνουν δειλά τά πέταλα εις τάς άνοιξιότικας πνοές και ή παθητική παχαλιά μαυρίαν τό τίμιον έύ- λον τής πιστεως. Εινε ή χαρά τής Νέας Άνοίξεως, δ όρθρος ποδ σημαίνει ότι ή πα- γωμένη νύκτας άπέρασεν, διά να ξαναγυρί- σουν πολύ άργά.

Τής Φρόνιτης τ' Αργιολούλοδο

ΑΙ ΜΕΔΟΥΣΑΙ

Μή σας άκλήξη τό όνομα και μη αισθαν- ήτε φρίκη, διότι δέν πρόκειται περί τών φοβερών γυναικών, τών περιούτων εκείνων Γοργώνων... Άπεινάτις πρόκειται περί τών χαριτωμένων, τών θαυμασιών ζυφοφύτων έκ τών όποιων αφηροδοσιαν αί θάλασσα. Ποιος δέν έχει ύψη τός Μεδούσας ή άκαλήφας; Ειναι τά μεγαλοπρεπή όνομα πλάσματα, τά έσοτα έκλαμβάνεις ός κώδωνας πλήρεις κρασών έκ τοβ μέσου τών όποιων κρέμαν- ται κλάδοι προσδιδόντες εις τό ζών μορφήν φυτοβ—και όστις ένειμιζέτο μέχρις έσχά- των, —ότινες όμως οδέν άλλο ειναι παρά βραχιόνες, διά τών όποιων ή Μεδούσα συλ- λαμβάνει τήν λειαν τής.— Πολλάκις έν ήρ- μούση θάλασση συνιδοθιναι αί άκαλήφαι περί τής λέμβου ή τοβ άτμοπλοίου έντός τοβ ύδατος νηχόμεναι, έκπλήττουσαι με τό αχμάα των τό κωδονοειδέε, τό έπιδεικτικόν, τό πομπόδεε, τό μεγαλοπρεπέε... Μή έπι- χειρήσετε όμως να τήν έγρίστε, να τήν θω- πούετε επί τής χειρός, να τήν έξαγάγετε από τό στοιχείον εις τό όστον ή φύσις ή- ρισεν εις αυτήν να ζή, διότι ειναι τό αυτό ός να έπαβάλλετε εις τήν γαλήν να ζήση εις τήν θάλασσαν ή εις τόν ήθρον να ζήση εις τόν άέρα θά άποθήνι τότε—και τό άξιοτε- ρισρον—ή πριν μεγαλοπρεπήε μέδουσα θά μεταβληθί πάραυτα εις ούσιαν γλωιδή, ό- λιθηράν, άηδιστάτην...

Άρκεσθήτε λοιπόν να θαυμάζετε τας Με-

δούσας με τό έρμυνικόν σχήμα των και τόν θαυμασιον χρωματισμόν των, να χαλδεις έξη- πλωμέναις επί τοβ θαλασίου κυανού τάπη- τος, αλλά μή—πρός Θεού— τας έγρίστε, διότι θά μετανοήσετε: ή όπτασία θά έξαφα- νισθί, ή χρυσός θά μεταβληθί εις κόνιν... Κεραλληνιακήε Άδουα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΞΕΝΙΤΕΜΜΕΝΟΣ
Στήν ένεινεία γυρίζω μοναχός
Κι' όλόγυρα τό κάθε μου είνε ξένο
Για με καμιά καρδιά δε νοιάζεται
Κι' άγνώριστοε παντού όπου διαβαίνω.

Δέ με φοβίζει μένα κι' έν έδω
Θέ να πεθάνω δίχως μοιφολόι.
Μόν' οικιάζομαι πριν σβύσω, πριν χαθώ,
Σέ ποιόν να πώ τόν πόνο μου με τρώει;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Και πέρ' από τό ούθεμα κι' από τό βράδυ
Πού άπλώνονται στο διάβα μου αιώνια
Και πέρ' από τό τριόβαθα σκοτάδια
Γροικώ τά παιδικάσια μου τά χρόνια.

Και τρέχουναι και πίνε—πού να πίνε
Τά χρόνια πουταν ένα παραμύθι;
Σέ ποιά άβυσσο όίμε καταραυάινε
Τά χρόνια που τά σκέπασε μια λήθη;

Μαργαρωμένηε Βασιληάε

Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

Βορήςε φωςε πολύ ψυχρός. Τά κώματα
άφρίζουν από τόν θυμό των. Μακράν, που
μόλιε άκούονται, κτυπιώνται επάνω ες τοίε
μαδρους βράχους τής άκρογιαλιάε...
Κι' άνέμισα των μια πλήρη άναφαίνεται
κάποτε-κάποτε κι' ένα κουρελιασμένο καρ-
δοπάνι.—
Βοήθειε... βοήθειε...
Και μόλιε τελειώνει ή λέξιε, άκούεται ε-
νας πυροβολισμός.
Ζητούθν βοήθειαι τά πλάσματα έκαινα μέσα
ες τή μακρή θάλασσα. Άλλά κανεις δέν εβ-
ρίσκαται εις τό έρημο μέρος. Κανεις ούτε
εις τήν ησρά, ούτε εις τή θάλασσα. Όλοι έ-
πνίγησαν και από τό καρδί.

Μόνος δ καπετάνιος, άρ' ού έχασε τοίε
τραίε συντρόφους του, περιμένει άκούη έ-
πάνω εις τό ήμιδυομένο του πλοιο.
—Θεε και Παναγία μου... σάσε με,
λέγει.
'Άλλά κανεις δέν τόν άκούει. Τά άγρια
κώματα κτυπιένται με περισσότερο θυμόν ε-
πάνω εις τό πτωχό καρδί του.
'Εξαφνα όμως διακρίνει μέσα ες τήν όμι-
χλη ότι έρχεται ένα άτμοπλοιο διά να τόν
σάση.
Νά σάση έκεινον, —άλλ' όχι και τοίε συν-
τρόφους του, όχι και τό καρδί του, δ-
πο ενόησε τόσα χρόνια τής ζωής του είνε-
χιωμέναι.
—Τι να τήν κάμω, έγώ τέτοια ζωή, λέ-
γει. Καλλίτερα εε πάγω ες τήν αιώνια, κα-
θώς κι' οι άλλοι.

Κι' δ έρμυος πλοίαρχος βοθίζεται ες τά
βάθη τής μαύρης θαλάσσης.

Η ΑΕΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Κάποιος έμπορος ώδήγησε τόν έλέφαντα
του εις μιαν Ινδικήν αγοράν πρόε πώλησιν.
Μόλιε έφθασεν εκεί, παρετήρησεν άνθρωπόν
τινα έξεταζόντα μετά μεγάλης προσοχής τό
ζώον του. Ο έμπορος, χωρίς να χόση καί-
ρο, τόν φωνάζει παρήμερα και τού λέγει:
'Μή προσέβης λέξιν έως ότου πώλησω τό
ζώον, και θά σοβ δώσω 100 φράγκα. Τό
ζώον έπωλήθη και τά 100 φράγκα έμετρή-
θησαν άμέσως. 'Πέρ μου' ηρώτησεν έκείτα
δ έμπορος 'πώς ήμπορείτεε ν' άνακαλύψητε
τό ελάτωμα εις τήν άρισतरάν κνήμην. Νο-
μίζω ότι τό εσκεπασα με μεγάλην τέχνην.'
—'Δέν διακρίνα τίποτε', άπήντησεν δ έ-
νθρωπος έκπληκτικός. 'Ειναι ή πρώτη φορά που
βλέπω ελάφανα, και με όλαε μου τάε προσ-
παθείαι δέν κατώρθωσα να διακρίνω τήν κε-
φαλήν από τήν ουρά του!'
(Έκ τοβ άγγλικού) Καλόε Σαμαρείτης.

ΑΝΕΚΑΟΤΟΝ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ο Δουμάε κάποτε, εθρισκόμενος εις τήν
έξοχήν, μετέβη να άπισκοπή ήνα γαίτονα
του. Υπέθετεν, ότι δ πτωχός χωρικός θά
πρόχαριστειτό από τήν άπισκοπήν του. Εκεί-
νος όμως, μόλιε τόν είδεν, ήρξατο να δικαιό-
λογηται διά τήν στενόχωρον οικίαν του και
πρό πάντων διά τήν μικρότητα τοβ κήπου
του: 'Ο Δουμάε τότε, διά να τόν καθησυχάση:
—Ειναι αλήθεια, τού λέγει, ότι δ κήπος σου
δέν ειναι μεγάλος—άλλά—και τού έδειξε τόν
ούρανόν—ειναι... πολύ ύψηλόε!

Σημαιοφόρος Έλλην.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Ο Τσέππελιν, —δ άφανής τοβ τελειο-
τέρου μέχρι τής στιγμής άεροπλοίου,—πρό-
κειται να φύγη από τό Βερολίνον για τό
Φρίδριχ-Χάφν. Στόν σταθμόν βρισκαται κό-
σμος πολύε. Μια κυρία σηκώνει τήν παν-
ταγιή κνήμη της ψηλά και τής λέγει: 'Κύ-
ταξε τόν υπάργμυ Τσέππελιν καλά και φώ-
ναξε δυνα ά σουρά'. Όταν όμως τό κορι-
τσάκι είδεν ότι πολλοί άνθρωποι έρχιχαν
λουλοδία στόν Τσέππελιν, όρμησέ στο κα-
πέλλο της μαμμιάε του, τραβή ένα όλό-
κληρο μπουκέτο μενεζέδεε και τό ρίχνει
επάνω στόν Τσέππελιν.

Μακεδόνισσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο διδάσκαλος πρόε τόν μικρόν Τάχην:
—Εις ποιάν θρησκείαν άνήκει ό πατέ-
ρας σου;
—Δέν γνωρίζω.
—Μά που πηγαίνει τήν Κυριακήν;
—Στό φάρμα.
'Εσάτην από τοβ Καλού Σομαρείτου
'Η μικρή Έλένη έθύμωσε με τόν άδελφόν
της και τού λέγει:
—Τετρακόδο με πηνίγα πόδια!!
'Εσάτην από τό Λάφνης Κλωνάρι.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

1.—Νά μεταφρασθί εις τήν συνήθη άπλήν
γλώσσαν τής διαπλάσεως, τό κατωτέρω γερ-
μανικόν κείμενον.
2.—Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον είμπορούν
να λάθουν μέρος, άσραάν μέν όλοι όσοι έ-
χουν ψευδώνυμον άγκυκριμένον διά τό 1910,
όι δέ λοιποί επί πληρωμή λεπτιών 10 εις
γρυσματόσημον.
3.—Τό πρόε μεταφρασαν κείμενον εινε τό
έξής:

AM MEERE

Das ewige Meer! Was liegt alles
in diesem Worte! Welche Fülle
grossartiger Eindrücke, welche nie-
derzwingende Macht, welch viel-
gestaltiges Geheimnis!

Wer niemals das Glück hatte,
auf dem unendlichen Meere oder
an seinem Gestade weilen zu dür-
fen, kann nicht erfassen, welche
Zaubermacht angesichts der un-
ermesslichen Wasserfläche auf uns
wirkt.

Das Meer lebt; wir fühlen und
hören im Brandungsschlag seiner
Wogen seine ewig wiederkehren-
den Atemzüge, im Wechsel seiner
Ebbe und Flut sein Schlafen und
sein Erwachen.

Nie gleicht das Meer von heute
dem gestrigen; immer neue über-
raschende Bilder entrollt die Salz-
flut vor unseren Augen, und be-
wundernd, überwältigt stehen wir
am Strande, vielleicht zum ersten
Male die unendliche Grösse der
allgewaltigen Natur vollständig
empfindend.

Es ist ein unvergesslicher An-
blick, der sich für immer ins Herz
eingrät.

4.—Μεταφράσεις καθαρογραμμέναι εις
χωριστόν φύλλον χάρτου,—μή περιέχον δη-
λαθή τίποτε άλλο έκτός τής μεταφράσεως,
—με τό όνομα και τό ψευδώνυμον (έν έχη)
τοβ διαγωνιζόμενου, εινε δεκταί εις τό Γρα-
φετόν μου μέχρι τής 25' Απριλίου.

5.—Η καλλίτερα μεταφρασις θά δημο-
σιευθί μαζί με τήν κρίσιν εις έν τών φυλλα-
δίων τοβ Μαίου. Βραβεία δέ θά άπονεμη-
θούν τά όρισμένα διά τοίε Μικροίε Διαγω-
νισμοίε, τά όποια βλέπετε εις τόν 'Οδηγόν
τοβ Συνδρομητέε, Κεφ. 5', άρθρον 3, § α',
β', γ' (2ε φυλλάδιον 1-2, σελ. 12.)

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΟΤΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία 'Ομονοίας,
δόςε Δώρου, 8Α
'Όραι επισκέψιων 9-11 και 3-5

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

'Αθήναι, 38, δόςε Ευρυκίδου
τήν 23ην Μαγίου 1910

ΚΑΙ άλλα καταγγελία κλοπής. Τό «Κι-
κίριον» τής 'Αφροίσεε 'Εθνομάρτυρος εινε
άντιγραμμένον από έν παλαιόν περιοδικόν
«Ο Πυθαγόρας». Τό δε «Διδακτικό Ρυάκι»
τής Ρόδου τοβ Μωυσεώε, έδημοσιεύθη και
αυτό εις καλαιόν μου τόμον. Και οι δύο αυ-
τοί συνδρομηταί, που μ' έγέλασαν, δέν έχουν
πλέον δικαίωμα επί τής «Σελίδεε Συνεργα-
σίας». Έν τούτοιε, κάποια παρεήγησις θά
συμβαίη! Φαίνεται ότι δέν θά έκατάλαβαν
όλοι ότι πρέπει να στέλλουν έργα ιδικά των,
τής φαντασίας των, ή τουλάχιστον ξένα άλλα
μεταφρασμένα από αυτούε. Νομίζου ότι ειμ-
πορούν να νάντιγράψουν κάτι που τοίε άρσει,
και να τό στείλουν άπλάε διά να τό διαβά-
σουν και οι άλλοι. 'Ότι δηλαδή ή «Σελίεε
Συνεργασίας» εινε ζήτημα έκλογής και συλ-
λογής, και όχι πρωτοτύπου έργασίας, ότι και
τά άλλα που δημοσιεύω έκεί, εινε κατά τόν
αυτόν τρόπον «σταχυολογημένα». Διαφορε-
τικά δέν εξηγείται ή λογοκλοπία. Πώς να
φαντασθώ τί παιδιά καθόεε πρέπει ειμφο-
ρούν να διακρίτουν έν γνώσει τέτοιον έγ-
κλημα;... 'Άλλ' εινε καιρός να λείψη ή πα-
ρεήγησις και να μάθουν όλοι ότι δέν ειμφο-
ρούν να νάντιγράψουν διά τήν Σ. Σ. Σ., άλλα
να γράφουν από τόν νοόν των. 'Αν ειμφορούν,
καλά. 'Αν δέν ειμφορούν, άε μη στέλλουν.

Από τά πολλά γλυκά, 'Ηχώ τής Αίγιεε,
φαίνεται ότι σοβ έχάλασαν τό δόντια... 'Εχω
όν' όφει τήν εύγενή προσφοράν σου, και όταν
ξαναγίη ποτέ έορτή τής Διαπλάσεως, θά σε
φωνάζω να λάβης μέρος εις καμμίαι κωμω-
δίαι.

Πολύ μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου,
άγαπητή μου Διονυσία. 'Άλλά πώς; δέν σοβ
άρσει τό ψευδώνυμον τής αδελφής σου;
Πάρε λοιπόν έσθ κανένα ώραιότερον να σε
ιδώ!

Σ' εύχαρίστη τό πολύ δι' όσα θερμά γράφεις,
Νικόλαε Γ. Καρ. 'Απού έχης τήν καλοσύνην
να με συνιτάεις και εις άλλοε, διατι δέν γί-
νεσαι Πράκτωρ; Νά σοβ στέλλω όσα φύλ-
λα όθλης και να τό δίδηε ου εις τοίε άγορα-
στές σου. 'Ενωσιταί όμως εις πρώτα πρέ-
πει να εύρης άγοραστήε. Για δοκιμάσε.

Πραγματικώε, Νεανική Φαιδρότης, δ' 'Α-
κλόουθεε τοβ Μεγάλου Ναπολέοντοε που
έδημοσιεύσα άλλοτε, εινε τής αυτής φύσεωε
με τόν έρετεινόν 'Ατάρκον. 'Άλλ' αυτόε εινε
πολύ ώραιότεροε. Φαίνεται από τώρα, άλλα
θα φανή άκόμη περισσότερο όταν προχω-
ρήση.

Σου έστειλα χάρτην τών Δύσεων, Ποιη-
τική Φλογέρα. Με κατοχοήτευσαν τά ένθου-
σιώδη που γράφεις με άνυσήχησεν όμως ή
λεπτομέρεια, όστι μετά βίας κατορθώνεις να
φύε, διά να με διαβάσης. Οά που του μπέ-
πα σου να μη σοβ δινη τό φύλλον εις τό
τραπέζι... 'Ελαβα τό αντίτιμον τών φυλλα-
δίων' εύχαριστώ.

Τίποτε ώραιότερον, 'Αφροίμονο, από τήν
πρώτην άνοιξιότικην ήμέραν και τίποτε βα-
θύτερον από τήν έντύπωσιν που μάε κάμνει.
Τήν έντύπωσιν αυτήν ή επιστολή σου άποδι-
δει θαυμασίως!

'Όλα μ' ενδιαφέρουν, 'Ηλιοστάκτη, και
ήθελα πολύ να ήξυρα πώς τά έκατάφρασε, ό-
ταν βγήκε ό κλήρος σου να διδάξης εις τό

Πρότυπον. 'Η δέν σ' έννόησεν άκόμη ή κλήριε;
Τι μανθάνω; Δού φίλοι μου, ό Γ. Σ. και
ό Κ. Γ. εινε κατωμένοι! Μά γίνεται αυτό;
Παιδιά δικά μου και τά δύο, και να κάμνουν
μαλώματα; Τι θά πούν τότε διά τήν οικο-
γένειαν μας; Άμέσως πρέπει να δώσουν τά
χέρια και να συμφιλιωθοούν!

Αδύνατον ναπαντήσω εις όλαε τας επιστο-
λάε που έλαβα αυτήν τήν εβδομάδα! 'Ο χό-
ρος δέν μου επιτρέπει παρά ναναρέρω άπλάε
τά όνόματα τών άγαπητόν μου άναποκρη-
τόν, οι όποιοι εινε: Γεώργιος Σ. Λεβαδέε,
Ποθηή Κοκκοτανινούπολιε, 'Αργυρόχρον
Κύμα, Προσεγγίσιον 'Ελευθερία (πολύ μου
ήρασεν ή τόσον καλογραμμένη επιστολή της
και έλπίζω να μου γράψη συχνά) 'Αναγε-
νηθείσα 'Ελλάε, Μαισιώτης, Σκληρή Σκλη-
ριά, Μικρομέγας, Χρυσή Καρδιά, Ζιζιά-Χα-
νούμ, Ουράνιον Τζέην και Φλογέρα τοβ Βα-
σιληά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονταί: «Ο Θάνατος τής 'Ανεμώ-
νης» τοβ Παναθηναϊκού (άλλά πρέπει πρώτα
να με διαβεβαιώγη ότι τό άριστογραμμάκι
αυτό δέν τό άντέγραψεν από πουθαία, άλλα
ότι εινε ποίημα (ιδιόν του) —'Επιγράμμα»
τής Κυμαϊόσεωε Κωνσταντινούπολε. —'Οι Γυλα-
τες» τοβ 'Αεροπορικού. —'Ο Φαρλάει»
τοβ Βορηά. —'Η πρώτη σημαία τοβ 'Α-
θανασίου Διδχου (χωρίς τήν εικόνα) —'Ο
κ. 'Εγώ-Φρονώ» τοβ Τυάνου. —Τό 'ΑΨάρεμα»
τής Χαράε τών 'Ελλήνων. —Μια από τας Μα-
γιάε Εικόναε ('Ο Σταυροφόροε) τοβ Νικου
Φανή. —Τι σκέπτομαι» τοβ Μικρομέγα. —
'Αχειμών και 'Ανοιξι» τής Μακρόν. —'Απ'
τό 'Ημερολόγιόν μου» και 'Τό πρώτο Χε-
λιδόν» τοβ 'Αφροίμονο. —'Ενωσίσις»
των Μαύρων Μαυτών.—Παιδικά Πνεύματα
διαφόρων.

Απορρίπτονταί: «Παραβολή άσιατική»
και «Πίεε φεύγοντα τά χρόνια» (άραστον άλλ'
άκατάλληλον διά παιδιά) —'Η Άνοιξις (1-
σχόν) —'Η Προσευχή μου» και τά λοιπά
τοβ ίδιου, έκτός τοβ άνω εγκριθέντοε. —
'Παίγιμον» τοβ Ρήγα Φεραίου (δέν έστειλε
μαζί και τήν λύση) άε τό θανατοειλή συμπε-
πληρωμένον, διότι πιθανόν να εινε καλόν) —
'Η 'Ανοιξι» (στίχοι όχι πολύ εδμορφοί) —
'Τά σύννεφα και ό ήλιος» (να ξαναγίη
συντομώτερον, διότι τό θέμα εινε πολύ εδ-
μορφον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνοται ή άνευσιταί άν
δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματοε πο. 1. Τά
έγκριόμενα ή άνευσιόμενα ισχύουν μέχρι τής 30
Νοεμβρίου 1910. 'Όσα συνοδεύονται από α. άνή-
κουν εις άγρία, και όσα από κ. εις κωτίστια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Νεανική Φαιδρότης, κ.
(Οι;) Έδομον Ρόδου, α. (3;) Προσεγγίσιονα
'Ελευθερία, κ. Ζηλοτής τής Δόξης, α. (Κ.Ρ.)
Προμηθεύε Δεσμώτης, α.(11.11.) Κορυθαίολοε
'Εκτωρ, α. (Ι. Δ.) Μίλλων Βοναπάρτης, α.
(Σ.Π.) Τυάν, α. (Τ.Ρ.) Φαναριώπολυ, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδέρμα πρόετιε δημοσιεύεται. Εάν δέν συν-
οδεύεται από τό άντίτιμον όε έξής: Διά τας
κρίταε τρέε προτίσεε λεπτά 25. Διά τας επί
πλέον τοβ άδούε φύλλον, 5 λεπτά ή λέξιε.—
Προσείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον
ισχύον διά τό έτος τοβτο, πώε τοίε έχονταε ψευ-
δώνυμον έπίσεε ισχύον διά τό έτος τοβτο. Προτί-
σεε με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατοχηγμένα,
δέν δημοσιεύονται. —'Ο έντός παγεμένησεε
κρίτωδε σημαίνει πόσα τεράδια δέν άναπέθε-
σαν ειςτό δ προτίσινον.]

Μικρά Μυστικά έπιθυμούμε ναταλλά-
ξουν: τό Λουλοδί τοβ Βράχου (Ο) με Λό-
φον τοβ Γάνου, Κυμαϊόσαν Κωνσταντινούπολε,
'Ηχώ τής Καρδιάε, Μίαν τών Χαρίτων, Γλυ-
κειαν 'Ελαϊδα, 'Αφροίπλοστον Σειρήνα, Φοί-
βην, Κάμεν.—Τό Ουράνιον Τζέην (Ο) με

Οδρωάνη Μολπή, Ἡγὼ τῆς Καρδίας, Πο-
θητὴν Κωνσταντινούπολιν, Ἀπτερον Νύκην,
Ἐλευθερον Ἑλληνα, Ἐθνομάρτυρα — τὸ Χιώ-
τιο Ἀγοριόλι (0) μὲ Μακεδονικὴν Ἐπιδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς : Σκότος (τὸ σημερινὸν φυλλάδιον σὲ
πληροφορεῖ) Ἀεροναυτοπούλαν (διατὶ ὄχι
καὶ ὁ μικρὸς; καὶ αὐτὸν νὰ τὸν βάλῃς νὰ μοῦ
γράψῃ) εὐχαριστῶ πολλοὶ εὐχαί! Φασιανὴν τοῦ
Σαντικίε (εἶνε καὶ κατὰ τίτοιτοι, ἀλλὰ σπά-
νιοι σὰν τὶς ἄσπρες μύγες... ἡ ἐπιστολὴ σου
ὠραιοτάτη) Ἀειόμητον Δεωνίδα (σ' εὐχα-
ριστῶ πολλὸν δὲν μὲ λησμονεῖς ποτὲ ἀλλὰ νὰ
μὴ λησμονῆς ἐπίσης νὰ σημειώσης καὶ τὸ
φευδόνυμόν σου) Μαδρα Μάνια (ὡς πρῶτον,
τὸ πῦρα πολὺ ὠραῖον) Φιλεργὸν Ἡγεμονίδα
εἶδες βέβαια ὅτι τὸ λάθος ἐδιορθώθη εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον) Ἡλιοβασιλεμα (περισ-
σοτέρας ἐξηγήσεις δὲν ἐμπορῶ τὰ δάσω ὁ
διαγνωζόμενος ἔχει τὴν ἐπιλογὴν νὰ ἐν-
νοήσῃ μόνος του τὰς εἰκόνας καὶ νὰ τὰς συμ-
πληρῶσῃ διὰ τῆς φαντασίας του) Κυματίζου-
σαν Κωνόλεμον (ὁ χ. Π. σὺ ἀπῆντησεν
ἰδιαιτέρως ἀλ' ἡ καλλιτέρα «Στιχοσυρικτὴ»
εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀσθημα μὲ τοὺς κανόνας
δὲν κάμει κανεὶς μεγάλᾳ πράγματα, τὸ πολὺ
πολὺ... μανθάνει τοὺς κανόνας) Δουλοῦδι τοῦ
Βράχου (ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιοτάτη ἡ περὶ ἧς
ἔρωτες εἶνε συνδρομητικὰ καὶ ἔχει φευδόνυ-
μον) Ἐθνικὴν Ψυχὴν (ἔστειλα) Σερμὸν Ἴον
(ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ ὁ σκοπὸς τῶν νέων
εἶνε εὐγενὴς ἀνθρώπων θέλουν καὶ αὐτοί,
ἀλλ' ὅπως τὴν ἐννοοῦν καθένας μὲ τὴν ἰδέαν του
Ἀργιῆν (χαίρω τοῦ ἔγινες καλὰ φίλησέ μου
καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου καὶ πᾶς του ὅτι
τὸν περιμένω) Διὴν Ν. Μαρκοπούλου (ναί,
βέβαια, σὺ ἦσο, ἀλλὰ κατὰ λάθος τυπογρα-
φικὸν ἔγινες Μαρκοπούλου) Ρήγαν Φεραῖον
(ἡ Ἐβφορὰς Μυσία δὲν λογαριάζεται) Πηρ-
λόγη Ν. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐρμὴν τοῦ
Πραξιτέλους (ἐλήρθωσαν, λογαριάζω νὰ δη-
μοσιεύσω φέτος ἀκόμη ἓν μυθιστόρημα, ἀλλὰ
μικρότερον ἡ Κυριακὴ ἀνῆκει εἰς τοὺς μεγά-
λους Διαγωνισμοὺς) Θεόφιλον τῆς Ὁρθε-
δοξίας (ὁμολογεῖς ὅτι ἔγινε λάθος) Χιώτικο Ἀ-
γοριόλι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πισακτὴν Νε-
ραιδοῦλαν (ὄχι, δὲν ἐλήρθωσαν διὰ τὰς δημο-
σιεύσεις προτάσεις ὄφειλες ἀκόμη λ. 10
διότι ἔστειλες μόνον 15) Δόκτωρα Κοῦν
(διότι μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς
πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐμ-
πορεῖς νὰ στῆλῃς τοιαύτας) Παλιόροισαν,
Τσιάννα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23
Μαρτίου, ἀπανητήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτέραι : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πε-
ραιῶς μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἐπαρ-
χιῶν μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου ἐν τοῦ Ἐξωτερι-
κοῦ μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

Ῥο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον
γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι
πολλοὶται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μας εἰς φανέλ-
λους, ὅν ἔπιστας περίεως 20 φύλλα
καὶ τμήματα φρ. 1.]

173. Δεξιόγραφος.

Ἄν θεάν τινα ἐνώσῃς,
Μὲ μνησῆμα μικρὸν,
Ἦρωα θὰ φανερώσῃς
Παρειδὸς ἐκ τῶν γνωστῶν.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο

174. Στοιχειώδης.

Κάθε πρᾶγμα ἐγὼ ἀγοράζω
Ὅταν ἔχω κεφαλήν
Ἄν τὴν χάσω, —μὲ γνωρίζεις
Ἀπὸ τὴν Γραμματικὴν.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος

175. Μεταγράμματός.

Βάλε Εἰ ἀντὶ τοῦ Ω
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτὸ,
Ἀπὸ μέρος τῆς χειρός,
Ἄνωμα μίαν γυναίκος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀθημονημένου

176. Δίνγμα.

Ἀρχαῖος βασιλόπαις
Τὸ ἄρσενικόν μου,
Καὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος
Τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σκάτης

177. Δοτή.

* * * * *
Νάνικατασταθοῦν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε νά-
ναγινοσκαται: Καθέτως
ὠρα τοῦ ἔτους, ὀριζον-
τίως Ἀραξῶν, διαγω-
νίως δὲ ποιητῆρα καὶ
ἀρχαῖος Βασιλεῦς,

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἰωάννας Δάσκ

178. Κεμπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Ζῶον.
2 3 3 6 7 = Εἶδος χρώματος.
3 6 5 6 7 7 6 7 = Εἶδος κυνός.
4 5 6 7 = Συνδέει.
5 2 5 2 = Ζῶον.
6 5 1 2 7 = Εἶδος πλείον.
7 1 3 6 7 = Νῆσος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

179. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ δὲν ἐμπροσθὶ κανεὶς νὰ καμνηθῇ ἀδια-
κόπως δύο ἡμέρας;
Ἐστᾶλη ἀπὸ Γεωργίου Σκ. Λιβαδά

180. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα πέντε νῆσων τῆς Ἑλ-
λάδος σχηματίζουν πτηνὸν σαρκόδεον.
Ἐστᾶλη ἀπὸ Ἀντωνίου Γ. Καραγιάννη

181. Διπλὴ Ἀκροστιχίς μετὰ Φω-
νηντολογίαν.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν φωνηεντολογικὸν γνωμικόν τοῦ
τύπου: * * * * *
τὰ δὲ δευτέρᾳ γράμματα ἐλλειποσύμφωνον
τοῦ τύπου: * * * * *
τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις.
1, Κράτος τῆς Ἑβρώπης; 2, Χάρις τῆς Ἀ-
φρικῆς; 3, Φυτὸν ἀρωματώδες; 4, Τραγικὸς
ποιητὴς; 5, Ἀρχαῖος βασιλόπαις; 6, Προ-
φήτης.

Ἐστᾶλη ἀπὸ Γ. Ν. Γεωργοπούλου

182. Γρίφος.

Ὡ, ὦ, Ρῶσοι, νῆμα, θ' ὄντες, ἀβγάς...
Ἐστᾶλη ἀπὸ Ἐνὸς Σμυρναίου
Τέλος τοῦ 118ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει ὁ νέος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 150ῦ ΦΥΛΛΟΥ
[Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 146]

ΑΘΗΝΑΙ: Ἰωκ. Σ. Σαρφάτης, Σπυρ. Γ. Μάλ-
λιος, Θεμ. Ἐλευθεριδῆς, Γεωρ. Αμυβέργης, Ἀ-
βέγ. Α. Κωνσταντινίδης, Καλλιόπη Κ. Παπαϊωάν-
νου, Θεοσβ. Ἀντωνιάδης, Ἀδ. Κ. Παλιόροισαν,
Δημ. Σ. Ἀνδρόν. Ἰω. Π. Οικονομιδῆς, Ε. Γ.
Χαρολάμπης, Ἰσαὰκ Σαρφάτης, Ἰω. Γα. Βοτᾶ-
νιῆς Γεωρ. Μαυριδῆς Ἀντ. Γ. Καραγιάννης,
Δημ. Θ. Δημαδᾶς, Λεων. Ζ. Μπίστης, Ἰ. Ν. Ἀρ-
κούσιος, Φωφ. Πλαστοῦδ. Κων. Λ. Μπετῆρος, Αἰμ.
Λαουτάρη, Ἐγγενίς Στραμποπούλου, Ἄννα Γ.
Θεολογίτου, Ἀδ. Π. Ἀλέξη, Βυζαντινὸς Ἀετῶς.
1. ΠΕΡΙΦΑΙΣ: Παναγ. Ι. Παπαθανασόπουλος, Δ. Α.
Νικολάκοπουλος, Α. Τομπροπούλου, Φιρῆ Α. Μαυ-
σταῖτη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΡΦΙΣΣΗΣ: Δ. Γ. Ψαρρός,
ΑΝΔΡΟΥ: Λεων. Μ. Λεωτόκος,
ΑΡΓΟΥΣ: Νικ. Γ. Καραγιάννης,
ΒΟΑΟΥ: Κούλα Γκούκα,
ΒΑΛΑΜΩΝ: Γ. Π. Μπακιδῆς, Ἐλένη Ι. Βογο-
πούλου, Ἀφροδίτα Θελάσσα,
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θεοσβ. Θ. Κυριώτης, Σπυρ. Α. Βελ-
λιαντίτης, Διομήδης Α. Θεοτόκης,
ΑΡΡΙΣΣΗΣ: Κωνστ. Ζαχ. Μήτσος,
ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Σπ. Κουλαμάνης,
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Αἰλιὰ Ν. Μαρκοπούλου,
ΠΑΤΡΩΝ: Δημ. Α. Πεοδίνης, Κων. Γ. Καραυτάκης,
ΠΥΡΓΟΥ: Ἐλένη Σ. Νικολακοπούλου,
ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Θ. Σανθόπουλος, Μιχ. Ι. Σκαν-
δάλης, Σταθῆρος Ἀμοιράδης, Ἰω. Δ. Σιληράκης,
ΧΑΚΙΑΔΟΣ: Ἀριστοτ. Παύλου.

ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΕΦΑΝΑΡΕΙΑΣ: Χαράμ. Θεοδοῦτος, Χρ. Γ. Παλάς,
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἀρετὴ Ἀσθεῖα,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἰωάν. Ναυκλιώτης, Ἐρ-
μῆς τοῦ Παριζέλου, Ἰωάν. Λιβαδάκης, Παντ.
Α. Γαλιτσίης, Χ. Αιομανώδης,
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Μαρτίνθη Ε. Δημητριάδου,
ΜΗΤΥΛΗΝΗΣ: Μαρία Α. Πρωτοπάστη, Δημ. Π.
Νίκου,
ΠΟΡΤΙ—ΣΑΪΤ: Γαλάτεια Παρασκευῶ,
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Ὀλγα Κιτοπούνη,
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ν. Γ. Ἀθανασοῦδης,
ΣΙΔΙ ΓΑΒΕΡ: Σωμρ. Μιχαηλίδης,
ΣΜΥΡΝΗΣ: Θεοδ. Σπ. Φόρος, Ξενία Δήμα,
ΧΙΟΥ: Παναγ. Α. Μητράκης, Λεων. Κ. Κιζλαγ-
κίτης, Ἀνδρέας Σαγιάνης.

ΤΑ ΕΒΡΕΙΑ

Οἱ ἀνοκτῶρα λῆται εἶνε 70. Ἐπομένως εἰσποδύ-
θησαν δε. 7, διὰ τῶν ὁποίων ἠμποροῦσαν νὰ δό-
σωμεν μίαν ἐξήμερον συνδρομὴν καὶ μίαν τριμ-
νον. Τὰ ὄνομα ἔθων τῶν Ἀυτῶν, ὅσοι ἴθρον
τὴν ὀρθὴν ἰδίαν, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆρα
καὶ ἐκληρωθήσαν δύο: ὁ ἐν Σόφρ μαθητῆς τῆς
Ἐπιπομῆς Σχολῆς ΜΙΧ. Ι. ΣΠΑΝΑΝΗΣ, ὁ ὁποῖος
ἐνεγράφη συνδρομητῆς διὰ μίαν ἔξαμηναν, (ἀπὸ
1 Ἀπριλίου — 30 Σεπτεμβρίου) καὶ ὁ ἐν Ἀθήνας
(ὁδὸς Κλισμένους, 67). ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ,
ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ μίαν τριμηνίαν, (1 Ἀκτι-
λοῦ—30 Ἰουνίου).
Διὰ πρώτην φοράν εἶνε ἀνοκτῶν. Ἐπιζόμεν ὅτι
θὰ ἔχομεν περισσότερους ἀνοκτῶρας καὶ περισ-
σοτέρας ἐπομένως ἐνεγραφῶς. Οἱ τυχόν καθυστε-
ρήσαντες θὰ προστεθοῦν εἰς τοὺς Ἀύτας τῆς ἐκο-
μένης ἑβδομάδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γλυκοχάραμα, εὐχαριστῶς γνωστοποιῶ
ἡμῖν τὸ ὄνομά μου. — Ἀνδρέας Σα-
γιάνης = Χ. Ἀκρ. (I, 64)

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ!

Γεγομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ὑπὲρ τῆς «Δι-
απλάσεως Ἀθηναϊκοῦ Συλλόγου» Ἐβ-
λάς, ἐξελέγησαν πρόεδρος αὐ καὶ ταμίς Π. Γ.
Γεροντίτης, ἀντιπρόεδρος Α. Καραγιάν-
νης, ὑποπρόεδρος Α. Μπίστης, γραμματεὺς
Σ. Σανιελιαρίδης, γενικός γραμματεὺς Δ.
Ἰατροῖδης. Αἱ λοιπαὶ θέσεις δημοσιευθήσονται
τὴν 17 Ἀπριλίου, ὡς καὶ οἱ ἀντιπρόσω-
ποι, καταληφθήσονται δὲ ὑπὸ τῶν μέχρι τότε
μελῶν. Παρακαλοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι συνδρο-
μηταὶ ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι νὰ ῖνωσι μέ-
λη. Ἰποσχόμεθα πᾶσι θέσεις. Συνδρομὴ μη-
νιαία 50 λεπτά. Διεύθυνσις: Π. Γ. Γερον-
τίτην, Σίνα 44, Ἀθήνας. (I, 65)

Τσακίτην — Γραμματέ, μέσ' τῇ Σφόρῃ
ἴδρωσι ἠητοσυμφορίαν; Δὲν φοβάσαι
τὴν κρεμάλα;!

Ζιζιχὰ Χανοῦμ, Δουκῆς Δάρας. (I, 66)

Ἀγωνικὰ Ἀνοκτοκάρδων, εἰς ἐνεργείαν!
Ζιζιχὰ Χανοῦμ, ἐλθούσα πρὸς ἐπισκε-
ψῆν τῆς Ἀυτῆς Μεγαλειότητος Βασιλείσης
Ἰδανικότητος, ἐκλήθη ἀπὸ τὰ . . . ἀνάκτορα.
Ζητήσατε, ἀνεῦρετε τὴν κλασεῖαν, Συλλά-
βετε τὸν κλέπτην καὶ ἀμειψθήσατε γενναίως.
— Ἀνοκξάντικο Χαμόγελο, Ἀρχηγὸς Ἀβ-
μοσίας ἀσφαλείας. (I, 67)

Τὸ Μέγα Κράτος Ἀνοκτοκάρδων ἔθλοῖ,
ὅτι, διατάξας ὡς τὰς τῆς Ἀελλῆς Σουλ-
τάννας καὶ Σουλτᾶν Ἀζίζ, ρίπτει εἰς τὸν κά-
λαθον τὸν ἀρχιστῶν. Ἐπαρῶς, ἔργα, ὄχι ἀ-
πειλὰς! — 25ῃ Μαρτίου, Ἰπουργὸς τῶν
Ἐβτερικῶν. (I, 68)